

Guillou underminerar kampen mot hedersförtrycket

För ett tag sedan skrev Jan Guillou en krönika i Aftonbladet där han menar att hedersdebatten är överdriven och i många fall påhittad. Med sitt inlägg visar Guillou att han är närmast totalt okunnig i ämnet och riskerar att ytterligare förstöra livet för dem som redan är extremt utsatta.

Jan Guillou påstår att experter överdriver antalet utsatta för hot om hedersmord i landet. Men Guillou kan inte skilja på äpplen och päron. Han förstår inte skillnaden mellan hedersmord och hedersförtryck. Inte heller kopplingen dem emellan. Han missar jämförelsen med det som han är så insatt i, den svenska historien. Med sin okunskap riskerar han att underminera hedersdebatten och därmed försämra livet för dem som faktiskt behöver hjälp.

I Sverige lever tusentals flickor under hedersförtryck. De får inte gå på disco, inte välja sina egna kläder och inte gifta sig med vem de vill. Alla är inte hotade till livet, men många skulle vara det om de trotsade familjens krav. Ingen har dock sagt, som Guillou påstår, att alla löper en omedelbar risk att mördas av sina familjemedlemmar. Ändå begås det dagligen brott, i form av olaga hot och tvång.

Guillou ifrågasätter att det utförs hedersmord genom påtvingade självmord. Han skriver ”Med ett minimum av psykologisk fantasi borde man avföra den här idén. En ung kvinna som till den grad trotsar familjen att hon riskerar att mördas, skulle hon plötsligt bli som en omvänd hand och snällt begå självmord. Ånej.”

Har han glömt sina egna böcker? Han har skrivit om häxprocesserna i Sverige, där flickor och kvinnor, under hot och mot sin vilja och bättre vetande, erkände att de var häxor. Genom sina erkännanden gick de mot en säker död. Dessa kvinnor, starka och kloka, gjorde detta, precis på samma sätt som flickor idag begår självmord under hot för familjens heder. Det är skrämmande att en begåvad man som Guillou inte ser den slående likheten.

I böckerna om Arn berättas om hur Cecilia tvingas gå i kloster på grund av sina förbjudna kärlekshandlingar. Det hon gjort var skamligt och straffades på 1100-talet. På liknande sätt straffas flickor i hederns namn i Sverige och utomlands varje dag.

Kampen mot hedersförtrycket har ingenting med religionstillhörighet eller rasism att göra. Det handlar enbart om sunt förnuft och socialt patos, precis som kampen mot allt våld. Men det gäller att skilja på olika typer av våld, på dess orsaker och verkan och på hur de ska motarbetas. Man kan aldrig förminska det fruktansvärda i mord och våld, vare sig det handlar om det som Guillou kallar ”det hederliga gamla svenska hustrumordet” eller hedersvåld.

Stina Bengtsson, c, stödmedlem i Riksföreningen Glöm Aldrig Pela och Fadime